

nyitó oldal
impresszum
beküldési feltételek
kapcsolat
vendégkönyv

Tartalom

1. oldal

próza, versek

Baranyi Ferenc: Remény
Bodó Csiba Gizella: Hír-háttér
Dobrosi Andrea: Igen-menedék
Kaskötő István: A kőr bezárul...
Köves József: A Rue de Nesle-en
Pethes Mária: Most egy olyan
Ricza István: Drótakadály
Szegő Judit: A hajléktalan szatyra
Vihar Judit: Magyar táj...

2. oldal

próza, versek

Bokros Márta: Gyűjtögetés
Debreczeny György: ima
Fetykó Judit:
Berti meg azok a dolgok...
Fövényi Sándor: Vissza a feladónak
G. Ferenczy Hanna: December
Kamarás Klára: Fáradtan
Karaffa Gyula: Karácsony
Kardos András: Hideg ablakomon
Ketykó István: Karácsonyi álom
Király Gábor: A ködök
Kis Mezei Katalin: Béke
Kolev András: A gondolat útja
Koosán Ildikó: Advent
Költő Nagy Imre:
Kék rongyok füstjében
Lehoczki Károly: Volt pajtások
Lelkes Miklós: Évszak évszakot...
M. Laurens: Foszlányaim
Mándy Gábor: Nyugdíjban
Millei Ilona: Törvény
Nyakó Attila: Egy fizetés margójára
Pápay Aranka: Icu
Péter Erika: Csodavárás
Pethő N. Gábor: Te voltál a Nyár...
Rada Gyula: Éjjel
T. Ágoston László: Pacsirta a diófán
Tiszai P. Imre: Négykezes

3. oldal

mikroszkóp

Nógrádi Gábor
Itt éltünk és haltunk
Állatsírvessék

4. oldal

kortársak, mesterek

Juhász Ferenc
versek



Pethes Mária Most egy olyan

Most egy olyan Jézus kell, aki nem vegyül el a bombával fenyegetőző terroristák, a bankrablók, a fajleméletről harsogók között, aki lerázza a kenetteljes mosolyt, nem cipeli hátán mint csiga a házát, a templomát, mert mindenki olyan kegyhelyet emel, amilyenre éppen szüksége van, aminek kertjében sosem rendeznek szibvásárt.

Most egy olyan Jézus kell, aki a zsarnokság terét felszabadítja, együtt sűrölja a mellékhelyiségek kövezetét a takarítónőkkel, megtanít mindenkit, hogyan kell különbségtétel nélkül elfogadni a másikat, akinek jósága járványként söpör végig a hataloméheseken, akik ettől adakozó jótévőkkel válnak.

Most egy olyan Jézus kell, aki tudja, hogy rajta kívül mindenki megöregszik egyszer és azok a törvényhozók is a kukába kerülnek, akik most ellehetetlenítik az életet, aki nem bárgyú szoborként hívja magához a gyermekeket, hanem a munkát, kenyeret követelők élére áll, és már a jelenléte elég ahhoz, hogy fölösleges legyen a tiltakozás, mert renddé simul a káosz, és megszűnik a rettenetes fogalma.

Most egy olyan Jézus kell, aki emlékszik, milyen megalázó volt egy betevő falatért végig koldulni feltámadás után a várost, és mutatójának fölemelésével megszünteti a nincs szót, aki összetereli a páratlanokat, aki nem teát osztogat a hajléktalan fáknak, hanem szabad teret kínál nekik.

Most egy olyan Jézus kell, aki nem irracionális várakozással hiteget, aki életre-halálra megvív a felnőttekkel a maradiság ellen, mert ő maga is egy büntelen gyermek, aki lefogja a kéjjel kegyetlenkedők kezét, nem a mennyben ígér öröklétet, hanem itt a földön ad lehetőséget a biztonság megtapasztalására.

Most egy olyan Jézus kell, aki ahogy a gyík a farkát, képes kinöveszteni a karját, amit levágtak a vandálok, hogy elhiggyük, az ölelés még létezik, az érintés kollektív érzése fenomenális, most egy olyan.–

KÖNYVAJÁNLÓ

A MERCATOR STÚDIÓ

kiadásában megjelent
e-könyvek innen is nyithatók

Bányai Tamás: Csikánó
Bittner János: Rohanj!
Fetykó Judit: A kapun túl
Fetykó Judit: Ablakvitéz
Fetykó Judit: Epreskert
G. Ferenczy Hanna:
A kereszt árnyékában
G. Ferenczy Hanna:
Túl a netovábbon
Kamarás Klára: Álmodj utján
Kamarás Klára: Letenyei fák
Kaskötő István: Számadás
Sárközi László: Csikágó
Sárközi László: Hellén szerenáid
Pápay Aranka: Örvények felett

A MEK-ről letölthető művek

Bodó Csiba Gizella: Válogatott versek
Bodó Csiba Gizella: Hoztam olajágot.
Fetykó Judit: Az úton
Fetykó Judit: Hársfanyereg
Fetykó Judit: Recenziók
Fetykó Judit: Szabad áramlások
Kamarás Klára: Anica
Kamarás Klára: Arcok a múltból
Kamarás Klára: Álmodj asszonya
Kamarás Klára: Derült égből...
Kamarás Klára: Mária lányai
Kamarás Klára: Miből lesz a cserebogár
Kamarás Klára: Napraforgók
Kamarás Klára: Orchideák
Kamarás Klára: Pepita füzetek
Kaskötő István:
A Petruccio házaspár
különös esete
Kaskötő István: Az öreg Joe
Kaskötő István: Életrajz
Lehoczki Károly: Az ismeretlen kert
Az ismeretlen kert, hangos változat.
Lehoczki Károly: Elgurult gyöngyök
Lehoczki Károly:
Hipermarket. (hangoskönyv)
Lehoczki Károly: Tenz
Lelkes Miklós:
Én már a nyárba vágyom át...
Nógrádi Gábor: Itt éltünk és haltunk.
Péter Erika: Túlhordott ölelés
Végh Sándor: A csend hangjai

Ajánlott Honlapok

Alkotóház
Canadahun
Ezredvég
Galamus-Csoport
Hetedhétathár
Irodalmi Epreskert



Megjelent
Sárközi László: Pokolkapu
című szonettregénye.
Infó a KÖNYVAJÁNLÓN>>>



Justin H. Knecht
Pastoral Symphony. V.
Torino Symphony Orchestra
Sergio Lamberto vezényel.



Patáricza Iván

elfeledettek
archivum

Kodály László
Magyar Előzetes Könyvtár

Munkatársaink Honlapjai

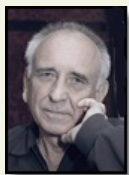
Arany-Tóth Katalin
Bányai Tamás
Csepeli Szabó Béla
Kajuk Gyula
Kamarás Klára
Kaskötő István
Ketykó István
Lászlóffy Csaba
Lehoczki Károly
Köves József
Nógrádi Gábor
Pápay Aranka
Péter Erika
T. Agoston László



...majd a PuPu,
ha valaki, hát
ő majd tudja!

próza, versek

Szerkesztő, próza: Kaskötő István
Szerkesztő, versek: Kamarás Klára



Baranyi Ferenc
REMÉNY

Mert éltem én oly korban is e földön,
mikor a bűnös büntudatot érzett,
a bunkó meg szégyenkezve leszegte
üres fejét – rossz volt hülyének lenni.
Ma szinte sikk. S nehéz bármit remélnem.
Azt még talán, hogy késő unokáink
arra ébrednek egyszer, hogy javakból
nem csak pénzzel szerezhetőkre vágnak,
hanem szívekbe vermelt ősi kincsre,
melytől ködös korszakokkal korábban
két lábra állt a fáról földre pottyant
bozontos emlős, majd előre lépett.

S emberré válni újra kedvük támad.



Kaskötő István
A kór bezárul...

Leülni egy csendes zugba
hársfateát inni akácmézzel,
és emlékezni egy régmúlt, szép tavaszra,
az lenne jó...

emlékezni az ébredő reményre,
újra hinni az új hitben,
az ígért szebb világban,
az lenne jó...



Köves József
A Rue de Nesle-en

A rue de Nesle-en ósdi hotelben laktam
egy korhadt falépcső vezetett szobámhoz
késő éjszakánként ha ágyamba zuhantam
hogy átringjam magam tegnaptól a mához
lehunytt szemem mögött az élményt naplóztam
mi temérdek szépet zúdított rám Párizs
félíg-meddig tán álomba hanyatlóan
éreztem, e város már mindig oázis
ahová én majd örökre visszavágyok
a nyüzsgő sokaság a sok színes ember
a vörös, a szőke, a fekete lányok
hullámzó áradata, szép élettenger
a sorbonne-negyedben régi kockakövek
nyüzsgő sokaság és vidám diákarcok
rég volt – ma lehajtott fejű embertömeg
kutatja-keresi, hogy mi történt velünk
mit tettek jövőnkkel adáz fegyvercsövek
s hogy sötétedett el napos novemberünk...

2015. november 14.



Bodó Csiba Gizella
Hír-háttér

Baal templomának nyugalma
Leáldozott.
Ősi falainak véget vetett egy bomba

csevegni ismét
sok, sok kedves semmiségről,
és álmodozni hajnal hasadtáig,
az lenne jó...

feledni a sötét múltat...
jövőt látni,
mint akkor... régen,
az lenne jó...

De.
Künn csendben hull a koratéli hó.
Az elherdált évek húznak el felettem,
az ébredő remény már semmi, az is csak volt.
Az új hit? Elhordott ósdi gúnya, folt hátán folt...
A kör bezárul... ismét ég a fél világ...
és tagadva már az emberség,
hol gyűlölet zárja ajtaját.



Vihar Judit
Magyar táj...

Várom, hegytető
királyok nyaraltak itt -
Dunakanyarban

Hegyek rejtekén
borospincék bújtak el -
Szépasszony völgye

Délibábos rét
szürkemarha legelész
puli tereli

Dombtetőn templom
szavad visszahallod itt -
Tihanyi apátság

Hegyek, völgyek közt
egész Balatont látod -
Kőröshegyi híd

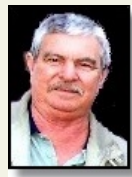
Békés tájakon
ínség, betegség pusztít -
kifosztott a nép



Szegő Judit
A hajléktalan szatyra

Egy szatyorban van mindene.
Élete mellett végzete.
Reggelije, vacsorája.
Kukás kifli uzsonnára.
Talált, lyukas pulcsi téltre,
Hogy a vad szél el ne érje.
Anyja fáradt simítása.
Cimborája, lelki társa.
Hú szerelme, heves vágya.

Növelve halmait, a rom
Szétszóródott a porba.
A kőbe faragott szőlőfürt
Tört szemekkel gurul
Széthasadt koporsóba.
Fönícia égi istene könnytelen
Szemekkel siratja
Az új-barbár világot,
Ablakából tegnap még
Bíbor naplementére látott.
Palmira esti fényeit többé nem látom,
Feszült csendben a néptelen Agora
Oszlopai mögött a Gonosz szeme figyel,
Ember hogyan készülsz a Jóra?
Zenóbia régen alszik, harcban nem száll,
A sírtornyok lakóinak ma sincs nyugalma,
Népe úton, homok hegyeken át
Céltalan célja a megtelt Európa!



Ricza István
Drótakadály

Őzike, őzike innál? -
így, ugye senki se kínál?
Fuss, a folyó vize vár rád,
messze kerüld el a Drávát!

Őzike, őzike vérzel...
Tudja-e, hogy mit is érzel
most, aki drótakadályt von
végig a déli határon?

Őzike, őzike éppen
nézem a tested a képen.
Vér meg a mély sebek itt-ott
annyira visszataszított.

Őzike, őzike drága,
bajt hoz e drót a világra,
csak ne okozza a vesztét,
mert nem egy őzgida lesz tét.



Dobrosi Andrea
Igen-menedék

Bár lenne váram igen-menedékem,
lenne eróm, hogy a nemet megértsem...!

Nekem ne küldjön gyertya rudat Isten,
ha nem világít, félre ne segítsen!

Nekem a fény arcot rejtessen, ha lehet,
a jel nem több, mint tűnékeny szilуетt!

Nekem a szél szemből farönköt borítson,
vaksötét szívben ne legyen Karácsony!

Nekem hordalék tűnjön el utamból,

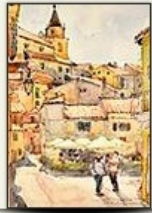
Asszony, aki hazavárja.
Meg nem született fiai,
Temploma, hite, s álmai.
Friss újságból takarója.
Nyűtt cipő, ha utcát rója.
Ünnepnapra felöltője,
S bátorsága, szebb jövőre.

disznók éjszakáját szentesítse ó!!

Nekem a csonkot ne adják egésznek,
hadd döntsek magam, hiszek-e az észnek!

Legyen a váram igen-menedékem,
legyen eröm, hogy a nemet megértsem...!

a vendég



Pataricza Iván
festőművész



[Kattints a Galériához](#)

vendégkönyv

[következő oldal >](#)



Fövényi Sándor
Vissza a feladónak

Hol lehet az Isten? Nem tudom.
Két levelem jött vissza bontatlanul tőle.
A ráckevei úton adtam fel őket:
szétlökdösve a felhőket,
becsúsztottam a megnyíló résbe,
szakadó karácsonyi hóesésben,
hatvannyolc rohadt télén.

Az egyikben azt írtam, hiányzol Apa.
A másik az Úré: engedd Őt haza.
Hoztam bort a boltból,
a legfelső sorból,
lássák, óriás vagyok.
Nem kell gombfoci, se villanyvonatok,
csak Te legyél nekem,
bár gyerekruhám nem szkafanderem,
de lélegzetviasszafojtva
felvinnélek a Holdra,
megmutatni a Földet,
hogyan szereti a kék a zöldet,
átölelve mind a hat világot.

Mióta elmentél, már iskolába járok,
nevem belevésem a padokba.
Minden este a kocsmá előtt várok,
fülelve, mikor tárul gyomra,
ám csak a volt, a soha tántorog ki ajtaján.
Ilyenkor ballagok az éj sóhaján,
mely mintha szánna.
Nem kell! Mert agyag-döngölt szobánkban
ott ülsz mellettem, a borod izod ...
De kérek, Apu, ne legyek újra Atlantiszod!



1896-1942.

Költő Nagy Imre
Kék rongyok füstjében

Kék ronggyal és öreg asszonyok
őszhajával füstöltek engem
pólyáskoromban, hogy ne sírjak,
hogy jó legyek, s aludjak csendben.

A babona használt: jó lettem,
szelíd, vézna, álmodó gyerek.
Játszótársaim lehullt fecskék
s űzött, fáradt pillangók lettek.



Király Gábor
A ködök

Vigasztalan esik a háztető
felett lappangó ködből az eső.
Nem vet árnyékot a fény,
mintha nem is e földtekén,
de egy rossz zombifilmben
járna a lankadt útkereső.
Holnapra meghal az optimista,
s a depressziós se ússza meg,
a kihalt város nyúlós rossza
a tört vakolattal együtt pereg
az aszfaltra, nem nézi senki rég a
járdát, ahol a kutyák potyadéka
érintetlen, mint a köd permete.
Mind útra keltünk az infernó fele.
Itt hagyunk reményt, életet,
az árnyéktalan menhelyet,
ahol nem jutottunk semmire,
nélkülünk is kinyílt az estike,
és felnevelték fiókájukat
a verebek, cinegék, ludak,
napra, rendre megfordult a Föld,
és senki nem kérte, közöld
amit fontosnak tartasz,
de azért csak monddad, te balfasz.
Bandukolunk felhajtott gallérral
a szürke ködben,
bár ki senki se sarkall,
megyünk, mert megállni
nem érdemes,
a múltunkba zárva végleges
tanulságokkal zsebünkben,
kezünk lazán ökölbe szorítva
töprengünk magunkon, mintha
volna enyhítő
körülmény ügyünkben.
Igaz, súlyosbító sincsen,
de így, az ítélet után
már mindegy. A pokol kapuján
átléptünk a parttalan szürke
ködbe, és hátratett kézzel
baktatunk tán egyenest, tán körbe,
és erővel azon vagyunk
fel ne ismerje agyunk, hogy
büntetésünk nem is olyan enyhe.
Arra ítéltettünk, minden úgy legyen
mint eddig. Mindörökre.

Félve néztem küzdő apámat,
mert az arca oly bujdosó volt.
Sorsát nem zúgta, de engemet
sírva ölelt, és sírva csókolt.

Kabátján a foltnak nyája nőtt,
nyútt kalapból haja kilátszott,
nekem azért hozott mellette
a mezőről kalászt, virágot.

És most: tudom már, hogy miért sírt,
miért volt az arca oly borús,
ami apám: én is az lettem,
rongyban járó, éhező koldús...

Kék ronggyal és öregasszonyok
őszhajával füstöltek engem,
és e bús füstben feláldozták
a nyomornak testem és lelkem.



Pataricza Iván



Kamarás Klára
Fáradtan

Felhős az ég.
Virágok szórják bágyadt szirmukat.
Nincs több remény,
már mindent egybemos az alkonyat.

Mondd, mit kívánsz?
Van még, amiért élni érdemes?
Az út során
megkopott minden, ami szép, nemes.

Fáradt vagyok.
Nem számít már a múlt. Jövő se kell.
Te higgy, remélj
helyettem is! Engem nem érdekel.



Lelkes Miklós
Évszak évszakot....

A fű között kék szemek néztek át.

Bokros Márta **Gyűjtögetés**

Csak begyűjtöm én a napsugár érlelte szépet.
Mint gyerekkoromban, régen, könnyű szénaként a rétet
nagybátyáméknál, halmozva petrencéket.
S szekérral vittük mind haza kazalba.
Így takarítom be sok élményemet ma,
s teszem el apránként, mit bírok, papírra.



T. Ágoston László
Pacsirta a diófán

— Este bejössz a krimóba? — kérdezte Bot Gergőtől a barátja, Nagy Bence, amikor a Vas-Szerk Kft lakatos részlegének kerékpártárolója mellett elváltak az útjaik. Az egyik jobbra indult, a másik balra.

— Nem tudom — felelt a kérdezett bizonytalanul. — Mostanában sokat morcoskodik az asszony. Azt mondja, sose vagyok otthon. Rá marad minden dolog a ház körül. Nem mondhatom, hogy nincs igaza, mert a múlt hónapban is volt vagy negyven túlórámmal, de a pénzt meg ő olvassa. Arra még sose mondta, hogy túl sok, vidd vissza...

— Hát ez az — bólintott rá mély meggyőződéssel a másik. — Ezek a nők mindig elégedetlenek. Azt hiszed, az én feleségem nem mondja föl naponta a leckét? Ha sok a munka az a baj, ha nincs, akkor azért morog, mert biztosan nem is akarsz dolgozni, ha egy kicsit elhajolsz este a haverokkal, akkor meg már vége is a világnak. Ha hozzábújnál, akkor jön, hogy már megint szőrös vagy, meg hogy már megint dől belőled a pálinkaszag...

— Miért, minek kellene dőlni, a tévéreklámos illatos öblítőnek?

Tovább a teljes szöveghez>>>>



Lehoczki Károly
Volt pajtások

Összebújva szopogattuk a nádereszről csüngő jégcsapot,
ugráltunk az olvadásban hőszigetről hőszigetre,
míg meg nem perzselte gyermeki testünk az egyre tüzesebb

kigyulladt nyár és téltiszta hitünkbe
be nem lopta a mát emésztő kapzsi holnapot.
Most, legbelül beteg, mikor újra tél közeleg

megkívántam borzongató ízeit a mának,
és bár jól tudtam, nem pont téged kívánlak,
megkértelek, legyél a pajtásom még ez egyszer.
De te nem bírtál átölelni már csonka, összeégett kezedd.



G. Ferenczy Hanna
December

1926-2007

Piros bogycát feledett az ősz

Bólogattak a virágbóbiták:
piros , sárga , lila. Tél havazott
a nyárra , s a szívnek tavaszodott:
évszak évszakot ölelt át , zenét,
s csillag várta gyümölcs-ősz énekét.

Így volt, igaz , de ma már minden út
belőlem álmodni csak múltba fut ,
s életem egy varázsló ujjhegyén
forog , akár bűgőcsigán a fény ,
s gyümölcsöt váró hajnali dalok
nem szüretelnek mást csak bánatot.

Fűszálak között, ingó kék szemem
most árnyékfelhőt hajt a félelem.
Évszak évszakot már nem ölel át.
Közöttük falként feszül némaság.
Évszak évszaknak többé nem köszön,
s a szívekben úr szívtelen köszöny.

Álmodni vesztetten nem hit már a hit:
nézi hazug bohócok táncait,
s boszorkányszombat-botránynap köré
szájtáti nép gyűl. Több az ördögé,
mint valaha, s mit ő sem hitt soha:
nem egy volt-angyal mára cinkosa.



Fetykó Judit
Berti meg azok a dolgok...

22

Berti gyakran elővette a félbemaradt örökösödési papírokat. Volt köztük egy levél Mamukának Iglórol az Egyesült Párt főtítkáratól, melyben részvétüket fejezték ki:

Tekintetes özv. Ferenci Bertalanné asszonynak.

Perbenyik

Nagy szomorúsággal olvastam lapunkban Berti bácsi halálhírét. Ez alkalommal őszinte részvétkeifjezéssel vigasztalni kívánom ama szavakkal, hogy Isten akaratában meg kell nyugodnunk!

Nagyon sajnálom szegény Berti bácsit, akét mindig szerettem, de jobb már neki, mint nekünk, akiknek még végig kell küzdenünk ezt a mai keserves életet.

Isten nyugtassa meg szegény Berti bácsit, és adjon erőt élő hozzátartozóinak, hogy e nagy csapást nyugodtan viselhessék.

Tisztelettel:

... főtítkár

Igló, 1938. VIII. 21.

A gesztus az gesztus. A levél meg levél. De semmi több.

Tovább a teljes szöveghez>>>



Péter Erika
Csodavárás

Úgy megyek eléd,
mintha előkelő vendég
érkezését várnam;

Az út menti tuskés bokrokon
Pára gyöngyök csillognak szerte
S a köd talán az erdők lelke
Mely gomolyog a völgyből fel-felé

Lent havasak, fent zöldek a fenyők,
Valaki lefújta a hegyen át
A meghitt ünnepek gyémántporát
S a hegy lábánál rőt csuhában
A méla tölgy ezen szomorkodik

De valahol szánkó csilingel
Hajh hó - röptül két szilaj csikó
Zúzvara hullik, porzik a hó
S míg hó alatt dermed, alszik a táj
Fent a hegyormon dúdol a szél



Ketykó István
Karácsonyi álom

Karácsony éjjelén nem hallottam
az éjféli misére hívó
harang hangját-
álmomban anyám terített asztala várt...
Emlékszem, hogyan szorította kezem
erőtlen ölelése szinte fájt-
Fonnyadt karjain
karácsonyi dalt dúdoltak az erek,
szemében együtt láttam a fényt
s a Gyermeket, aki megszületett...
Szavaimmal törött vércseszárnyát gyógyítottam,
majd felröppent s égig ívelt boldogan,
én csak álltam, csodáltam őt, mint a gyerekek:
fénylő szemekkel, kócosan...



Kolev András
A gondolat útja

Látszat-fátylak szűk rései között
táguló szemmel nézek a térbe.
Arctalan tömeg, egy tömbbe kötött,
s arcátlan rész markol az egészbé.
A vénámba tintát tölt a tudat,
s hegyezem érzélem-ceruzámat.
Papírra vágyam karcol egy utat,
melyen a hűvös gondolat járhat.
Kutatom az Egy- Igaz kapuját,
kerülve az érdekek katonákat,
s azt az átmosott, bűzlő pocsolyát,
ahol a nagy disznók dagonyáznak,
majd rőfögve rágják meg gyökerét
szépség-fénylevelű jószágfáknak.
Nyüsztő forgácsok közt szertesztét
a nézők mégis szóttlanul állnak.

Jobbra s balra újfent egy olyan kor...
s álmukat tovább nem szövő gyárak.
Kihűlt, magányos szobák az egykor
egymás mosolyából épült házak.

szellőztetem párnádat,
friss ágyneműt húzok,
a fejre állított székeket
az asztalra teszem,
kiporszívózom a szőnyeget,

megfőzöm kedvenc ételed,
a féltve őrzött
hollóházi porcelánt
is előveszem,

éppen kiértünk még
az állomásra;
tömeg, ölelkezések,

ám neked csupán
hiányod érkezett.



M. Laurens
Foszlányaim

(sorok és gondolatok az utolsó százából)

A történelemnek gúnyos búcsút intve,
elhaladt mellettem a sorsom: legyintve.
Taposott cipőin billegve, nyögve-sántikálva,
eltűnt a sarkon, maga is füstköddé válva.

Csend van:

A némaság marokként fojt mindent,
senki sem nyomja le többé a kapukilincset.
A székek némák, nincs se taps, se nevetés.
Nincs itt, csak egy vén bohóc ... és a feledés.

Végtelen körút az élet, e bomlott, őrült szerkezet.
Horog vonszolta fatónk, a sötét, vak semmi felett.
S mint elaggott kerekék: örökkön és újra,
terhünket cipeljük a sárral bélelt útra.

Vak vagyok
e setét világban, hol nincsenek fénylő napok,
hol nincsenek soha kérdések,
se nyugvást adó válaszok.

Sorsom elhaladt mellettem legyintve,
– saját történelmének végső búcsút intve –
és egy elhagyott
szélfúttá hárfán, az enyészet görbe ujjá játszik.
Elszállt rég a büszke Főnix:
többé már emléke sem látszik.

Pest-Buda 2014. május 26.



Karaffa Gyula
Karácsony

(Jónás Péter verse után)

A feleségem velem öregszik,

Szellemi nyomor és a nemzeti
védjeggyel ellátott örömtanyák.
Sok kifosztott, éhező kétkezi
vágy láboska híg-leves vacsorát.
-Elég! El innen, szebb végtelenbel-
sikolt a lapról rám a gondolat.
-Adj más ruhát! Szállnék kék egekbe
horgolni felhőkre lágy fodrokat.-
Itt nem lehet! Én se így akartam,
mikor elkezdtem írni versemet.
Mégis így lett: kés-hideg szavakban
vérzett halálba vágy és képzelet.



Pataricza Iván



Pethő N. Gábor
Te voltál a Nyár...

Te voltál a Nyár,
nem tudom, miért van így,
de most még nagyon fáj,
hogyan annyi mindent megélhetünk
volna együtt,
s hogy mégsem történt semmi,
az okát ne keressük.

Nem éri meg még több sebek felszakadni,
nem éri meg ködös álmokat kergetni,
csak azt tudom, szívembe írtalak,
és mosolyod, míg élek szép emlék marad.

S jött az Ősz, tarkán, hűvös derűvel,
a hangod még most is lelkemben énekel,
tisztán él mosolyod is, bár másra vár,
nekem kedves mindörökre Te maradsz a Nyár.



Pápay Aranka
Icu

(részlet az Ősszeférvelt sorsok c. emlékiratból)

A közeledő hosszú szünetre készültünk. Apróságokat
vásároltunk a spórolt kis pénzeeskénkből, és az otthoni ünnepekről

a fáradságtól már néha veszekszik,
és durván beszél, ha koszos az ablak,
vagy ha a szomszédban hangosan laknak.
Ezt a verset neki csinálom.
Irgalmazz nekünk Jézus, királyom.

Naplót hoz haza, ellenőrzőket,
pihenni nem tud, szereti őket,
a sok buta iskolás pulyát.
Négyszer szült ő is, de tudja az okát.
Mikor lesz vége ennek a stressznek?
Irgalmazz nekünk Jézus, te herceg.

Lányos a teste, gyakran kívánom,
elsírja ilyenkor magát az ágyon.
Ha nem, hát dühöng a depressziótól,
hogy megfosztom ettől a kicsinyke jótól.
Addig jó minden, míg sírni látom?
Irgalmazz nekünk Jézus, barátom.



Kis Mezei Katalin
Béke

Távolról nézem a
tűhegynyi világot,
szürke gémelek röpte
szelíd ringató,
a harcokat most már
más kardok vívják,
értelmem függönyén
nem jut át a szó,
törött madárszárnyat
gyógyítok inkább,
ujjammal érintem,
s elsimul a tó.
Arcom csönd takarja.
Kívül hull a hó.



Nyakó Attila
Egy fizetés margójára

Van fizetés - megúsza hát
Kissék girhes macskája,
s reggelente a vén szarkát
sem cserkészem már nyársra.

A kocsmáros újból haver,
roppant kedves énhozzám,
csak viccelt, hogy úgy orrba ver,
ha a lóvét nem hoznám.

És a csekkék! Hogy kelletti
magát a sok kis sárga,
kit szeressek, melyik nyeri
meg az utat Postára?

Nagyot köszönt Jolán néne
a nagybani piacon,
- Régen láttam, tojás kéne?

álmodozva, tervezgetve beszélgettünk — egyre gyakrabban. Új szobatársam volt Budai Icu, a Mexikói útról jött bájos, de vadóc kislány. Ő sohasem csatlakozott ezekhez a beszélgetésekhez, nem is igyekeztünk bevonni, tudva, milyen elutasító, ha bizalmasabb közeledést észlel, bármilyen jó a szándék. Figyelte ezt a nagy készülődést, aztán egyszer-csak magától szólalt meg, elég meglepő mondattal:

— Mit vagytok úgy oda? Azt hiszitek, ugyanúgy várnak otthon mindenkit, mint ahogy azt ti képzeltétek?

Tovább a teljes szöveghez>>>



Tiszai P. Imre
Négykezes

Ujjak.
Érzékeny, nyughatatlan ujjak.
Fekete-fehér billentyűk.
Varázsolnak.
A pillanat tört részeként rezdül az idő.

Hang, kép.
Egy dé az esti alkony utolsó égalja-fénnyel.
Kristálytisztá gé a szikrázó téli hóesés.

Moll akkord szűkre vett létezésünk.
Plagális zárlattal - vagy anélkül.
Illatok a hangok.
Egy é a reggel fényének napsugár íze.
Dúr akkord ha a pokol költözik az égre.
Villámok cikáznak fekete-fehérben.

Zűrzavar.
Kezek fonódnak, ujjak botlanak.
Magas cében sikolt a fájdalom.

Megtörik a ritmus, elhal a hang.
Két kezed hiányzik.
Két kezem keres.

Egy furcsa skála visszhangzik.



Koosán Ildikó
Advent

Ma várható a hóesés,
December csodát tartogat,
Szétszórja fehér flutterét,
S mint régi fényképmásolat
A táj békéje színre lép.

Szánok, hó-prémes ködmönök,
Zúzmaradíszek szerte szét,
A csönd, e téli üstökös
Ezüst csóvával félve lép
A jégcsapágú fák között;

Beleborzong az áhítat,
Világít betlehem fénye.
Közelít, megszán, s tán marad
Nyugalom, emberség, béke.

ám hitelbe nem adom!

Megélénkült a telefon-
forgalmam is a héten,
Csányi Sanyi régi spanom,
várna az OTP-ben!

Mennyi móka és kacagás
lapul e pár versszakban,
mindjárt fizu, mi tagadás,
már csak harminckét nap van...

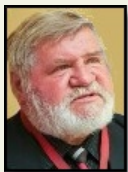


Pataricza Iván



Millei Ilona
Törvény

Ködből lettem, köddé válok,
lábam előtt víg bohócok,
utánam szép, komoly talár
redőibe bűvő halál
integet.



Rada Gyula
Éjjel

Álmatlanságomért majd
megfizetsz egy álmosollyal,
hamis csókkal, fél öleléssel...
mert már mindent szabad
játszani e kifosztott sorssal,
árvaság véres ostorával.

A sóhajokat is elolthatod,
orromon, számon, végzet
kezed már nem éhezem,
csak érzem mi múlt,
s mi közeleg....

December csodát tartogat...

Szombathely, 2012. december 23.



Mándy Gábor:
Nyugdíjban

Nyugdíjas korban az ember mit tehet?
Nézem a tévét, s nyelem a mérgeimet.
Háborúk, válságok, földrengés, cunami,
tegyen már ellenük valamit valaki!
Leveleket írok, akár az ENSZ-be:
tegyék a világ dolgait rendbe!
Ne legyen háború, ne legyen járvány,
a gyógyszereimet ne adják drágán!
Sajnos, az erőm és az időm kevés,
de idegen tőlem a semmittevés.
Az okos javaslatokat számba veszem,
de mindenről van egy még jobb ötletem.
Én ezekkel szórakoztatom magam.
Fáradt vagyok, de pihent az agyam.



Kardos András
Hideg ablakomon

Árad a zsongó vágó!
Szív láza dobog.
... éjszakákon a Hold
fénye figyel be
hideg ablakomon.

Üvölt, sikong
lelkemben a kín, fájdalom!
... létem hideg, életemen
a hold kínos vigyora.
Hideg ablakomon...

Elvész értelme életemnek.
Múlik értelmem.
... vigyorok maradnak,
halódó értelmem helyén.
Hideg ablakomon...

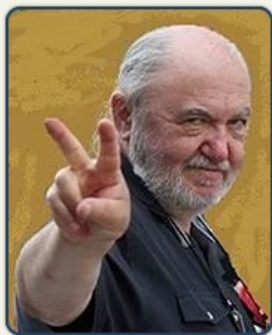
2009



Debreczeny György
ima

mindennapi csekkfeladásainkat
mindennapi önfeladásainkat
add meg nekünk ma is

.....



Nógrádi Gábor

Itt éltünk és haltunk

Állatsírfversek
(MAGYAR VÁLTOZAT)

CIRMI, A HÁZIMACSKA

Imádtak Tóthék,
bárki bármit állít Nyárhalódon!
Csak nyaralás miatt
adtak oda Gáléknak kis időre!

Nem tudták: pénzért nem lehet szeretni.
Ha törleszkedtem, a nő arrébb rúgott,
s mert bánatomban rítam egész éjjel,
a kertbe kidobott.
„Te rusnya dög! Egész éjjel nyivákolysz?
Holnap dolgoznom kell!” – így szitkozódott.

A kertben Bobi, a farkaskutya
felkergetett a fára.
S itt ért a végzet,
mert reggel esett,
s én, ki a kis Jucus meleg karjai közt aludtam mindig,
csúnyán megfáztam, s elpusztultam hamar.

„Megdöglött szegény, nem tudom, mitől –
mondta a nő gazdáimnak, mikor
megjöttek a napfényes Konstancából.
– Én igazán mindent megtettem érte!”
S a síró, kis Jucusnak, meg a többi Tóthnak
nem tudtam már odanyávogni, hogy:
nézzétek meg máskor, kire bízzátok,
akit szerettek!



MARILYN, A KORCS

BOBI, A FARKASKUTYA

Egy karóhoz volt kimérve a sorsom
a Gál család aprócska udvarában.
De nem bántam. A lánc megszokható,
s így kis örömmek is lehet örülni.

Ha focizni jöttek a Gál fiúk,
én boldog voltam, csak hogy látom őket.
S már nyolc előtt a tálkámhoz ültem,
mert Ica asszony jött az étellemmel.
Ó, szép és szent létezés, köszönöm!
Örültem, éltem, őriztem a házat,
s mikor egy nap Piroska, a csavargó,
ki Tóthékhoz akart éppen betörni,
eltévesztve a lépést,
mellém ugrott le a kőkerítésről,
tudtam a dolgom, elkaptam a lábát,
s nem engedtem, bár oldalamba szúrt.
„Hálás vagyok Bobinak – mondta Tóth úr –,
Cirmikénk mellé szeretném temetni.”
Így fekszünk egymás mellett, békességben.
Ó, ki Ica miatt pusztult el nyomorultul,
s én, ki gazdáiért adtam az életem.
Ki van immár egyenlítő a számla.



OSZKÁR, AZ ARAPAPAGÁJ

Mindent tudtam, ami Gáléknál történt.
A Deutsch bácsi trafikjában, hol éltem,
reggeltől estig jöttek a vevők,

Az én gazdám Piroska Péter volt,
a börtöntöltelék.

Január hidegében egy szemétrakás mellett
találtunk egymásra a Petivel.
Részegen alva, ott fagyott volna meg,
ha érdes nyelvemmel nem nyalom az arcát,
míg felneszel.

Lopásból élt, lopásból éltem én is,
de együtt, s boldogan.
Ó, szép idők tündér világa hol vagy?
Egy éjszaka, Tóthékhoz indulva egy kis zabáért
Gálékhoz ugrott be,
s valami dög kutya
– ó, fajtám átkozottja! –
elkapta őt.
Sírva keringtem a házak körül,
míg gazdám el nem vitte Rác, a rendőr.

Kóborrá lettem újra,
legyöngített a bánat,
s a sintér elkapott.
Így végeztem egy orvosi laborban,
mint kísérleti állat.
Az emberiségért pusztultam el tehát,
pedig én csak Petikéért akartam.



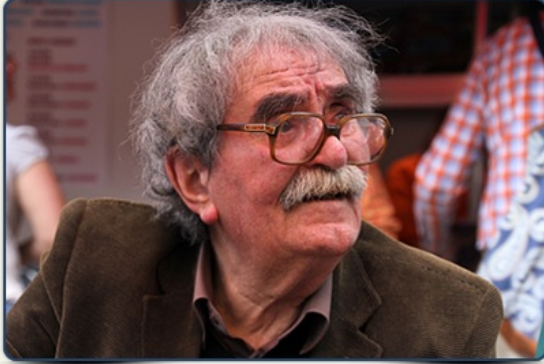
s mondták, mondták, mi zajlik a világban.
Vagyis, hogy Gáléknál, Tóthéknál, Ritteréknél;
meg másoknál, a Búza tér körül.
Ez így mondta, az úgy, amaz meg másképp,
tudásuk és szájuk íze szerint.
Egyedül én tudtam, mi a való,
mert kihámoztam a sok szóbeszédből.
Elmondhatnám, ki miatt halt meg Cirmi,
s miért vérzett el, Bobi, láncra kötve,
de nekik nem mondom, nem értenék.
Csak ismételve, ha pletykáznak,
mire a Deutsch bácsi örökké tanított:
„Bolond beszéd, bolond beszéd, bolond!”



Nógrádi Gábor 25 éve, Anna Moll álnéven megjelent,
állatsírfverseket tartalmazó kötetének magyar környezetre
"újramesélt" változata a Magyar Elektronikus Könyvtár
honlapjáról itt letölthető

(Az egykor tudatosan a versolvasás népszerűsítésére írt
versgyűjtemény előző változata négy kiadásban jelent meg.

A mostani "magyarítás" oka, a versolvasás népszerűsítésén
túl az, hogy az állatok által elbeszélte események egy része a szerző
gyerekkori emléke.



Fotó: Mészáros Márton

Juhász Ferenc

*"Gyűlölnének elevenen, holtan,
szerethetnék holtan, elevenen,
én nem leszek most se más,
mint aki eddig voltam:
szerelmes nyári villám-bajvívás
mennydörgés-lilával tajtékéka omoltan."*

Ibolyaszemű

Ibolyaszemű kishúgommal
megüzentem, hogy hazamegyek,
rendbehozom a kerítést is,
bekötözöm a rózsafákat.
Mondják, anyám kalácsot sütött,
összeszitált egy kicsike lisztet,
zsák aljából, fiók fenekéből,
lisztes kötényt leporolta.
Az asztalra mosott terítőt tett,
bögrébe meleg kecsketejet,
fehér ingem fényesre vasaltan,
kiterítve várt az ágyon.
Apám leveles dohányt vágott,
eregessek bodros füstöt,
kórót, faháncsot kosárba szedett,
befűtött, hogy ne dideregjek:
hidegtől nem véd fehér papiros.
Már kora reggel a kapuba álltak,
toporogtak és köhögtek,
az eget nézték, az utca végét,
a csordás gyerekre ránevettek,
csokorba szedtek dermedt őszirózsát.
S hogy nem jöttem, dérütöten álltak,
sóhajuk hullott csak zizegve,
fejükre sűrű zuzmót hintett
a bokrosodó őszi szél.

Ének hazámról

Meleg, sós könnye hiába hullott
azoknak, kik bűneid zokogták,
kinek kezéből kitépted a tollat,
te konok Magyarország.

Mámorban hörgő vak uraid
testedet naponta eladták,
s te osztotál velük a vigalomban,
te bűnös Magyarország.

Idegen érdekek hirdették fennen,

Te ekével, te kalapáccsal, tollal

Te ekével, te kalapáccsal, tollal,
a rózsza, amely a kórházak
udvarán terem,
igen, a rózsza illatával,
te ekével, te kalapáccsal, tollal,
a gőzfűrészférde fém-fogával,
a vas az erejével,
a felhő azzal, hogy esőt ad a földnek,
a föld azzal, hogy kenyeret terem,
teljes erejéből,
ki ekével, ki kalapáccsal, tollal,
a rózsza, amely a kórházak
udvarán terem,
igen, a rózsza illatával,
kinek karja van, a két kezével,
kinek karja nincs, a mosolyával,
a nap csobogó sugarával,
teljes erejéből,
kinek fényes a lelke, szép szavával,
akire hallgatnak a vizek,
az dalával
szelidítse meg a vizeket,
az erős gyúrja meg a fémeket,
adjon lelket a lelkes anyagnak,
teljes erejéből,
ki ekével, ki kalapáccsal, tollal,
építse, építse, építse ezt a hazát!

Hova tűntetek gyermekkori tájak

Hova tűntetek gyermekkori tájak:
te zúgó erdő, s ti zengő vadlibák?
Már férfi vagyok, mögöttem
csillag-ködökben száll az ifjúság.

Húsz évem könnyen elsuhan, nemrég
még mezítláb futkostam a réten,
rózsaszín tehénkét legeltettem estig,
s fölnevettem minden semmisségen.

hogy ím, itt a szabadság.
Germán lobogók keresztje alatt
görnyedtél Magyarország.

Szabad volt megdögleni éhen,
siratni összezúzott bordát,
s mikor a csűrhe szívedbe tiport,
jajongni Magyarország.

Szuronyok hegyén fönnakadni küldted
a katonákat, s mint a csordát,
a védteleneket a halál karámaiba
terelted Magyarország.

De ím, a fehérlő csontok mezejére,
elsöpörve a sötétség-hordát,
keletről jött, miként a nap,
szabadságod Magyarország!

Szívünk nehéz volt, mint a vasharang,
most zeng, dalolja sorsát!
Szabad vagy hazám, újra épülő,
ifjúdó Magyarország.

Hazám, lobogj, miként a csillagok,
mikor szikra-kelyhüket kibontják.
Lobogj és égess konok tüzeddel,
te szabad Magyarország!

Életrajz

Huszonhat évesen

Huszonhat év, ahhoz elég kevés, hogy ijedten
fölsikoltasz: „Koponyámat ezüstpapírba burkolta a dér!”
Pedig, hogy szerettem, átkozódtam, temettem!
És nem magamért.

Ad még nekem a sors, vagy akármi
annyi időt és hitemnek annyi erőt,
hogy elkiáltsam, ami csak nekem tud fájni,
a halál előtt.

Virágaim még harmatosak. Kórság nem rothaszt, nem öl.
Mezőimen topognak pávák, kövér bikák, tajték-szórú csikók.
Konok vagyok. S naprendszereket szikráztat föl
szívemben a csók.

Virágaim tán szalmává száradnak maholnap,
vetésem kénkő, kőeső veri szét.
De addig csak hadd égjek-robogjak
az úr arany-ménjeként.

Meddig? Ki tudja? Ahhoz már mi közöm?
Élek. Tündöklő robbanás az életem.
S ha más égitest-tömegbe ütközöm,
újtájból kivetem.

Mert más ki mondaná el helyettem
amit csak én tudok?
Amit, ha csak sejt is a szív, beleretten
és fölragyog.

Ne féltsetek. Elszánt vagyok és hajthatatlan.
S ha érdem ez, nekem elég.
Feltör ajkamról a kimondhatatlan
emberiség.

A csönd virága

A csönd elvirágozik levelet hajt a bánat nagy erekkel

Hova lettél te, rokkant kis Mariska,
ki mankón bicegtél, s fogtad a kezem,
mert, mint Mózes lángoló csipkebokra
szívünkben kigyúlt az első szerelem?

A szőke búzatáblák közt, hajolva, s meg-megállva,
nagy csokor pipacsot téptem énekelve.
Mint reszkető szívet vittem nagyanyámnak,
ki az élő fáról már a gallyat szedte.

Már férfi vagyok, ifjú és erős.
Köröttem sorra zeng az érces férfiének.
Ó, boldog, ezerszer boldog itt az ember,
akit egy nép vall édes gyermekének!

Koraesti ének

Szeretek én így, munka után, amikor elnehezül
a kar és komor háborgásaiban elcsitül a lélek,
könyöklenni még sokáig szótalán, a füst kis lobogói
mellett, lassan elmerengni, mikor a fák már feketéllnek.

Amikor a szelíd, koraesti fényben a nehéz, rézből
vert levelek lélekzetét hallom, s köztük, mint szív kigyúl,
s verdes az első piros csillag, s az úton lágy döccenéssel
rengeti feszes tőgyét a csorda, amikor lealkonyúl.

Ha arcomra pöccen egy-egy estéli bogár, mulatok rajta,
főlemelem, s útjára küldöm a bűgő kicsi vándort, az esti
homálynak, s figyelem, ahogy röpül, mint pici lámpás,
s nekiszáll a nagy éji sötétnek, szerelmes párját keresni.

Keresni téged, így indultam én is, a mellemen átparázsló
szívvel, vakon, de tudtam, egyszer mégis megtalállak!
Nem rejthet el a sötét két egy-fényű bolygót,
testvér-vonzású testet a kéken lehulló esti árnyak.

Virrasztani így, még munka után, szeretek merengni,
hallani, hogy kezdetől az este lágy zajai szállnak,
a férfi-felelősség súlyát mérni bennem, s figyelni lassan
szárnya csattogását, részeg rikoltását a ködben elhúzó vadmadárnak.



Pataricza Iván

JÓZSEF ATTILA SÍRJA

*Bár élve tövisek között haladtam:
Rózsák alatt fogok rohadni majdan;
A kerepesi temetőben
Síromnak lesz virága bőven*

Reviczky Gyula

Képzlet-rózsa, gondolat-nárcisz, képzlet-őszirózsa, semmi-liliomkucap,
erjedő, dühödő, vak, burjánzó-állkapcsú, szagos-fogsorú virág-kazal,
liliom, nárcisz, rózsa-szerkezetű, illatos-agyú csönd apró sírodon, kicsi

ne sikolts ne törj engem a szemeddel
ne feszíts föl a jajgatásra eleven síró kötelekkel
száradok húsomban szerveimben belep a halál döngő kék legyekkel

Mint a polip karjai idegeim a nyálás ürbe kinyúlnak
csillag-halacszkákra tekerődnek forró véruktól ittasulnak
Nyálkás zöld szem vagyok tengelyen forgó szenvedéseim kigyúlnak
emelj ki mélyeimből üveges-közönyömtől ragadozó-álcámtól szabaduljak

egy szarvast hallottam énekelni vándoroljunk arra a tájra
ott csöndből vannak a levelek a némaság fái felszöknek sudárra
ott piros madarak virágzanak ódöng a szelídség ősutája
kihajt szívedből a szívem holdfényben nyit a csönd virága



A VÉN FA ALATT

Hogyha élne, ma negyvenöt éves
lenne és én hajolnék kezéhez,
eres kezét hosszan simogatnám.
Szótlatlanul vagy egyszerűbb szavakkal
szólnék hozzá, pörölvé magammal.

Itt ülnék a vén fa alatt ketten,
anyám meg ott motozna a kertben,
estefelé, öntözne, dúdolna,
s lazán omló fehér fonalakban
permetezné a víz a virágot,
s habos fejjel túrna apró árkot.

Az asztalon, mint annyiszor régen,
a levelek árnyék-sűrűjében
bor csillanna a csorbult pohárban,
villogna az alkonyi sugárban.
Mosoly ülne apám kék szemében,
s mennyivel több volna az enyémben.

Megbeszélnék a világ sok dolgát,
mindannyiunk teljesedő-sorsát,
s orrunkból kék füst-növényt növesztve
ülnék, míg ő lassan fölnevetne.
Estig ülnék, s én elnézném hosszan,
ahogy ökle az asztalon moccan.

A poharat sűrűn kocogtatnánk,
az is lehet, hogy eldalolgatnánk,
öregesen, hümmögetve, lassan,
míg a Göncöl fénylik a magasban,
s tűnődnének, hogy szívünkbe az ének,
mint könnyű füst emelkedik égnek.

Néha egy-egy gyümölcs hull a fáról,
nagyot toccsan, amikor aláhull,
kárál a tyúk, kapirgál a dombon.
Keserűség fojtogatja torkom.
Míntha apám köhögne a ködben,
figyelek a szívverés-közökben.

Nem, bolondság, tavasszal temették,
azóta már hűsebbek az esték,
azóta már szigorúbb az ének,
de a hangom nélküle szegényebb.
Erő kell, hogy magam kidaloljam.
Égítetek vezessétek tollam!



A MINDENSÉG SZERELME

Kezdetben volt a csönd, és nem tudta még,
hogymérvén kíván szeretni...

Kezdetben volt a hang, és nem tudta még,
hogymérvén kíván szeretni...

gyermek-sírodon Mesterem, Testvérem, Ősöm, Apám, jézus-nemzószerű
halottam, a mindenség törékeny csödre, angyalzsármű kék kristály,
a lét idegrendszerének nyűszító hálózata, halottak élén őgyelgő árva fiúcska,
tejút-homlokú sírás, világfekete testvér-szorongás, a hályogos-szemű isten
szemgolyójába halottból új szemlencsét ültető finom kés, a világ kimetszett
szemgolyója, mely mindig újra kinő, mint a tarajos-göte szemgolyója,
ha kimetszik: újra kinő a koponya-gödörben a kocsonya-gomba, az akarat
gyümölcse, sárkány-pupillájú élő üvegvirág; apró gyermek-sírodon csalán,
Krisztus-szakáll, tövis-bokor zöld eposzai, nyári-arany csontszobrai,
gyúrt villamosjegy, rozsdás konzervdoboz, homályában poshadt esővíz,
a holtak fölszálló könnye, tavalyi viszeres-lábszárú gyertyacsont, fekete-
kukacú szentlélek-gerinccel a tavalyi gyertya rózsaszín hányadéká, amit
mi égettünk Erzsikével merengve sorson s a tiéden merengve,

Tovább a teljes szöveghez>>>



Babonák napja, csütörtök: amikor a legnehezebb

A harmadik napon a legnehezebb, a harmadikon.

Ácsorgok mélázva e kő-villany-szigeten:
az Oktogonon.
Csütörtök este van.
Nem átkozom magam.
Nem siratom.

Kék, sárga, zöld, piros eső zuhog,
Lábamnál olaj-szívárvány-patakok
és föltorlódott esőhólyagok.
Mint mozgékony-bőrű kaméleonok
agyag-csipkekorsó szeme forog
a nyűzsgő buborék-állatok
vízhártya-szeme.
Csillámbársony-bőrük gyűrődik, mozog,
színét cseréli szín után.
Egymáson másznak a piros-tarjú eső-gyíkok.
Ez a tér a virágzó kő-magány
Galapagos-szigete.

Magam vagyok.

A tér, mint kivilágított óriáskerék forog,
hajói: taxik, autóbuszok, villamosok,
ablakai: a kirakatok,
ringyói: a földetlen ivarszervű gladióluszok.

Kék, sárga, zöld, piros eső zuhog.

Kiáltoznak az újságárosok.
Hallgatnak a virágárosok.

Fák, tetők, kémények fölé fémvázak emelik
a csönd állatfényvirágait,
az éj pillanat-lényeit,
elektromosság-szörnyeiket.

Szívem az égre feszítve látja sorsát:
mint óriás szines agyvelő,
villany-térkép vibrál fölöttem:
Magyarország.

A fénypont-falvak, városok,
mint agysejtek, velő-dúrok,
a villanygolyók: a kék erek,
tekervényei fénylenek.

Jaj, emberek!

A harmadik napon a legnehezebb, a harmadikon.

Nem átkozom magam.
Nem siratom.

S itt is, ott is az esőben kivirágzik

Kezdetben volt a köd, és nem tudta még,
hogymérvén kíván szeretni...

Kezdetben a vágy csak önmagára várt még...
lassan, tompán, mélyéből remegve.

Kezdetben nem voltál Te sem,
csak a vágy volt, a csontváz nélküli, reszkető,
lágylázat, a szurok-sűrű fortyogó, forró akarat
világ-tűz, vízözön,
ismeretlen és titkos robbanások,
május-szagú álmok, test-nélküli vallomások...

Én nem kutattalak, mint csillagász az égen
egy új csillagot.
Matematikával, képlettel, logikával
számítva ki, hogy másutt sehol, csak ott lehetsz,
csak ott vagy, ott, az idők kezdetétől,
társak között, még láthatatlanul.

Mert kezdetben nem voltál Te sem,
csak a vágy volt...

És mégis éreztelek, és mégis tudtalak,
robbanva törni készültem feléd, ragyogva vártalak,
de még csak reszketés, sejtelem
voltál te is, voltam én is szívedben,
mégis tudtalak,
tündöklött bennem az eleve-bizonyosság,
hogymegszületsz gyöngéden s félelmetesen,
mert hiszem, hogy van eleve-elrendelés,
mert ehhez az értelem kevés,
és nem oly céltudatos a megismerés, az elhatározás,
mint az órával mérhető idő,
s az órával mérhető elektromosság.

És mégis tudtalak,
fölfogtalak és vártalak,
tudtalak léttelenül,
mert kezdetben közös volt minden elem,
mert kezdetben én is a csönd virága voltam,
mert kezdetben Te is a csönd virága voltál,
kezdetben csak a vágy volt,
ahonnan föl szabadultál...



Köszöntésből szült köszönet

Születésnapra, feleségemnek

Nincs semmi, amit adhatok!
Hisz megfordítva: te adod
amit jövőmül kaphatok:
a naponta kelő napot.

A versem nem kell senkinek,
az ország sírgödörébe ránt.
Szívem fölött táncol, libeg
a látomás-test lepke-láng.

Itt minden kövér, puha sár,
vízhártyás, zsíros süppedék
és el-vágyam pörögve jár,
mint sár-lukban jármű-kerék.

Egyhelyben forog, sár-söprűt
fölköpve hátra ráng, ragad.
Élelem a mocskos köszörűt.
S darázs-szóm: a ne hagyd magad!

Fogd homlokom, szorítsd kezem,
tested szívárvány-híd legyen:
hisz lényedből emlékezem,

a tető, a fal, az ég:
fénypókhálóban fénypókocská,
s fény-sejttódulással mozogva
a hirdetések mimóza-levele
nyílik, elfordul, összehúzódik,
mint mélytengeri rózsá-állat feje,
ha ringatózik,
tapogatózik.

Segíts meg, emberiség!

S az eső kristály-páfrányai alatt,
mint celofán-ősállatok:
nylon-köpenyek, gumikabátok,
átlátszó műanyag-zsákok
zizegnek, zörögnek, izzanak.

Gyíkbőrbe bújt asszonyok,
kígyóbőrbe bújt férfiak.

És éhesek.
És szomjasak.

Kék, zöld, sárga, piros arccal
tolonganak.

Ki tudja, hogy itt vacogva állok?
Kinek vegyek most virágot?
Hol vannak a jóbarátok?
Ki hallja meg, ha kiáltok?

Nézem az esőt
téged keresve.
Hívlak kékülő szavakkal.

És piros, sárga, zöld
fényvonalakkal
óriás söröskorsót
rajzol az esőbe az este.
Megszületik az elmúlásba esve.

Aranykorsóban aranysör pezseg,
aranykorsó okád villanyfűrtöket.
Csurog a nyálkás kövezetre
a foszforhab, villanyfoszfor.

Hová megyek?
Mit énekelek?

„Ments meg uram engem a gonosztól!”

A harmadik napon a legnehezebb, a harmadikon.

El kéne szaladni.
Itt kéne maradni.

Ógyelgek a villanysörhabon.
Bár ordítóznék, mint a gyerek, aki valamit szeretne,
ordítóznék, de mindenki kinevetne.
És fölmásznék rád villany-érháló-Magyarország,
feküdnék neon-agyadon,
hogymeg lássák az átsugárzott bordák
között megdagadt szívemet.
Amely tied.

De nem szabad. De nem lehet.

A harmadik napon a legnehezebb, a harmadikon.

Én nem kiáltok,
nem mondok átkot,
csak állok az esős szívárvány-vadonban,
szájamból nagyanyám szava lobban:

a légy szem-űrjég semmiben.

Köszöntésből szült köszönet
amit a költő adni tud.
S mert szeretlek, tán elhiszed:
hozzád virág-táltosa fut.

S úgy néz a virágból szőtt mén,
mint Szűzanya-emplőt a szent.
S mint könnycsepp a szem peremén:
kint fényli ami odabent.

(1994)

Az időbe-kötözött

Szép vagyok, mint egy csikóhal,
ágaskodok büszke szóval,
gyémánt-ragyogással függve
égek az Időbe kötve.

Ágaskodok kristály-szóval,
fejemen gyémánt-sarlóval,
ragyogva sötétfehéren
állván az Idő Terében.

Gyémánt-csődörckőfejű,
kristálysarló-kérdőjelű,
gyöngykacs-csigaház menetű
sarló-szív: a gyémánt-betű

áll az Idő Ósvizében!
Óshínár-igézetében!
Vad csikószemem úgy ragyog,
mint az őstűzpont-csillagok.

Aranyömb, kis gyász-sarlóval,
nézek emberszem-sikollyal
benned: köröttem örvénylő
zöld-rengésű Halál-Idő.

Lebegvén a Halál-térben,
a Gyásztalan Mindenségben,
csikófejem rászorítva
Istenem: Óscsillagodra.

Csikóarcom, a gyémánt-kő
csiszolatú király-sírkő
odaszorítva Szívedhez!
Véres Könyörületedhez!



Pataricza Iván

"Ments meg uram az Gyészarvú lótól, a Négymellű madártól,
ments meg uram a Pikkelyes kostól, a Vonító virágtól,
ments meg uram az Ugató békától, a Patás angyaltól,
ments meg uram engem, ments meg a gonosztól!"

De kinek motyogok, kinek beszélek?
Kit ment meg a haláltól az ének?
Hiszen én istent nevetve megtagadtam,
tövis-ággal vertem ágyékát, s elszaladtam.
Lángomat isten-nagyra csavartam:
világ-rovarok perzselődnek benne hártás nyálazással,
zöld könny-sistergéssel, zöld buborékolással.
S most befonják fejemet
a piros, kék, zöld villany-gyökerek.
Villany-ember leomló lila szakálla rámfolyik,
mint csápnyaláb-köteg fojtogat, beborít.

Csak te segíthetsz rajtam, jól tudom.
A harmadik napon a legnehezebb, a harmadikon.

Mit akarok?
Mit akartam?
Magamat szívedbe kapartam,
mint akna-tűzben a föld-anya
hasába a bozontos-arcú kis katona:
fölötte fény-halálfejek,
fém-levelek,
körötte rubint-szökőkutak, vér-legyek,
hús-cseppkő-szakadékok, lüktető-eres liánok,
szívárvány-szemhéjak, forgó szemgolyó-virágok.

Mint embrió
kuporgok összecsavartan
lüktető, véres dzsungelben:
ringatnak a lágyan-mozgó bordák,
verdes vér-zuhatagod sistergése,
a belek zsíros, fodros remegése,
hallgatom, hogy dolgozik, forr
a máj, a vese, a tüdő, a foszfor,
nyitott szemem látja belső éjedet,
s érzi átderengő testedet
tapogató-csáp-szemem.
Világűröm vagy, s mélytengerem.

Magam vagyok.

Veled vagyok.

Kék, sárga, zöld, piros eső zuhog.
Kíforognak a mélyből a fény-állatok.
S a villany-medúza-Magyarország,
a tenger agya libeg fölöttem,
s úszik a világűr-medúza: a földgolyó
a tejút-öbölben.

Én elhiszem
hogy puha álcádat leveted,
megépi hited,
s arany-mozaik szárnyaid kibontod,
kigöngyölöd a nyálás, puha ragacsból,
kitüszerezte megszikkad, megszilárdul,
hártyája megszárad, kifeszül,
hogy kilüktetsz a kékeres lucsokból,
s az idő méhe csöndesen bezárul.
Mert tudom, hogy a sorsom a te sorsod.

Itt állok egyedül.
Ázott fejemet lehajtom.

A harmadik napon a legnehezebb, a harmadikon.
Csütörtök este van.
Nem átkozom magam.
Nem síratom.

Mi lesz még?

Leng, biceg, szár-kötve csúszik,
rezeg, billeg a zöld levél
ahogy a lombon átúszik
a könnyű sárga nyári szél.

Ahogy a zöld fán átcsozog
láthatatlan-vízszintesen
s reszket az eres bőr-dolog,
mint fény, árnyék vízben, vizen.

Hol béke van, hol háború,
népvándorlás-düh a világ.
S a népek körül szigorú
cseppkő-erdők az éjszakák.

Roppant ívek, boltozatok,
szirmok, száraz, kaktusz-falak
alján, mint a barlanglakók
élnék, rémület-kúp alatt.

S a csillag-úr a kő-tágban
ködvíz, mint Diptera-nézés
látótest pálcacsokrán
a színparázs-híd fénytörés.

S a pontrács tűz: légy-szemgumó
osztott-egy szivárványhalom
s mögöttük szétfolyt árny-csomó
füstcsönd vízkő-bozótokon.

A párás, nyálkás kőgyomor
mélyén nőtt tűzgomba-titán,
mint vérző seb, ami kiforr
a barlangsav gyomorfalán.

Azt nézik s őket nézi az.
A vénülő a hamvadót.
Jégkor, vízözön, Föld-tavas,
özöntűz? Mi hoz holnapot?

Sárkány, cet, emlős, ősmadár,
páfrányfenyős mocsár után
mit szül a természeti gyár?
Történelem előtt s után.

A gyík-vedlő idő-alak?
A nőstény-hím testszomja csók?
Tépfoggal ásitának
emberré lett ragadozók.

Mint nagymacsák, krokodilok,
tunyán szunnyadó kobra-nyár:
a homo sapiens szuszog
s hogy ölhessen már, arra vár.

S nem tudja, hisz nem is meri
a benne növekvő halált,
hisz a törvényt nem ismeri,
a hálót kötő szív-homályt.

Bűn, gyilkosság, kín, gyűlölet,
járvány, éhség, önzés, nyomor,
tömeg-hullákból rak tüzet
amit most élünk, ez a kor.

Mi lesz még? Hibbant, istenes
asztráltest-átlényegülés?
S megérjük, hogy természetes
embernek az emberevés.

S elindul ... ottan, életre-szántan,
a kék, zöld, piros esőben, a szocializmus korszakában.
A bennem-nőtt csönd-virág

Felhős-napos égi változékonyság van.
Itt állok a téli világűr-huzatban,
árnyfoltos, fényfoltos télbe öltözötten,
a halál előttem, a halál mögöttem,
köröttem az űr-tér látszó s láthatatlan
anyag-mennyisége végtelenbe szórta.
S bennem egy virág nő, ujjhegyemig ér el
szárával, szirmával, gomoly-gyökeivel.

Csőnd-virág. Ami a benti tűzből nőtt ki:
talpig, hajhagymáig testemet kitölti,
a bent-mindenütt-van hó-híg tömegével,
ér-vályús szirmával, zöld-láng levelével,
porzók, bibék vékony dúcaiból szorzás,
mint pók-szövőszáלבól több-dimenziós rács
s csönd-illatú a csönd csont-hús-vér-homályban,
mint koszorú-halom ravatal-szobában.

S köd-illatú a csönd, ami csönd-virágból
szivárog, mint alkony-menzesz kék hegy-árnyból.
Bennem csönd-virág, ki szót mondani jöttem:
zománc-páfrány madár kóccal kitömötten,
színes toll-szökőkút száraz idő-ágon:
öreg fűvel töltött múmia-tok álom.
S fagyott csillogással fény-pikkelyt vedletten
a zöld pázsit-vulkán iriszű üvegszem.

Itt állok telemben vastag szél-kabátban,
mintha víz-hajszálér lennék szél-virágbán.
S zörög, csörög, ropog, őrjöng szél-kabátom,
mintha fagy-kéz tépdés sírszobor-paláston,
ami celofánból, dermedt üveg-hártya,
mintha fagyott ködből deres köpeny-lámpa.
Arany-csontvázas és aranyfoltos barna
darázs-kitinruham páncéljába varrva.

Beborúlt az ég már. Beborúlt világom.
Háború, bűn, éhség gyötör a világon.
Hűtlenség, hit-vesztés, járvány, undor, émelet
korbácsol Földgolyóm rüh-kesztyűs kezével.
Boldogtalan élő! Boldog aki már holt!
Csillaghullás után sötétebb az égbolt,
feketebb a sötét ha az űrtoll-tűzcsík
a Föld mögé surrant, mint zöldparázs-gyöngy-gyík.

S már hódara, jégliszt zizeg a magasból,
mintha lisztet szitált anyám hajnal ötkor.
Nehéz szürke szenny fönt, fehéret szülő kő,
világnagy koca-has, milliárd hab-emplő.
S állok itt a télben, testemben virággal,
lényemet betöltő csönd-virág zárvánnyal:
kelyhében rigónyi sárkánygyík Föld-álma:
láng-eres láng-pehely. Mint a gyertya lángja.

(1994)

Világtűz

Háború van. Újra háború van! Ránk-olvad az éj fülkés palástja.
A gyermekszem, mint a kutya szűköl, könny-kalász pupilla-jajgatása,
iszony-moha a gyermekszemekben, kristályfüst rettenet-ragyogása,
fény-vonítás a pupilla-ólban, varangy-nyüzsgés puha kútmély-rácsa.

Háború van. Újra háború van! Úgy húzza le álmunk nedves éjét
szív-húsunkról vér-ujjal a hajnal, mint kék szilva pihe-eres bőrét
s a bőr-kékben kapilláris-háló finom tenyészete sárgán fut szét.
Szív-bőrünk, mint halotti takaró, aranyhímzés benne a bűn, s részvét.

Háború van. Újra háború van! Összegyúrva a homok a vérel,

Jövől, jövőnkül ezt hozod?
S ember-torral viraszt a még
emberiséggel jóllakott
tovább-élő emberiség.

(1994)

A bekerítő halottak

Illyés Gyulához
Írtam: mikor már a földben
erjeds, akét meg nem öltem.
Ő kéék szívét betakarta!
Én vad szívem kítakartam.

Testvérem vagy? Öcsém? Bátyám a szenvedésben?
Átkom a földmagasztalásban?
Hitem a pusztulásban? Gyászom a megmaradásban?
Apám a rettegésben? Öcsém az iszonyatban?
Testvérem vagy a kőben, a hitben és a késben?
Testvérem vagy a bátran kimondható titokban?
Testvér? Apa? Öccs? A Sándorban-is-egy-et-akartunk?
És akármilyen más volt: egy volt a harcunk!
És akármilyen volt: egy volt az ordítózásunk!
A jajgatásunk, a dadogásunk, a lángelménk, az átkunk!
Hát most már mi vigyázzunk!
Mi vigyázzunk: te szívben-sose-ősz hetvenen-túl-éves!
Mi vigyázzunk: te dühöngve-tiszta!
Te bujdokló, szorongó, rettegő, te őrzőngések pokla,
te gyász, te remény, te rejtőzés, magyarázat,
te kétely és irtózat gyémánt-keveréke,
te borongó, búskomor, mélabús evilági béke,
te: mindig-azt-hitték-a-dacos-alázat!
Az ifjabb én valék, az ifjabb én vagyok.
A bolond, a lázadó, a féktelen, a véres,
a halállal-megáldott, a holtakat-hurcoló,
holtjaim arca fölé hajolva könnytelen hódító!
Mert bekerítették engem a halottak!
Gyűrűbe-fogtak: akik a szenvedésem, édenem voltak.
Kék halál-arcok, lila halott-arcok, az akasztásban, ámulatban holtak,
mint temető-kerítés deres vaslándzsa-hegyei,
mint festett agyag-álarcú dzsungel-népek csoportjai:
a festett agyag-disznófejűek, agyag-kutyafejűek, agyag-kolibrifejűek,
a véres szemeződdörrel agyag-korong-ablak-tekintetűek,
a hörögve vad táncoló, a rőfögők, visítók, nyihogók, nyögők, jajgatók,
fejűkre agyag-disznófej-köcsögöt nyomkodók,
akik kék tajtékat fújva táncolnak, agyag-krokodilfejű pók-
gyűrű örvénylik körülöttem, lándzsát, disznósörényt rázva!
És ez az agyagörvény-koszorú sorsunkat magyarázza!
Mert körbefogtak minket a halottak:
akik sírtak, jajongtak, hittek és ordítottak.
S állunk, mint havas sírkövek vaslándzsa-kerítésben,
deres írással, kő-jajban, márvány-dermedésben!
Gyula! Gyula! Ne hagyjuk el egymást, mi vigyázzunk!
Legyen irgalmatlan mosolyunk és gyászunk!
Legyen irgalmatlan létben-hitünk megmaradása!
Legyen irgalmatlan elmúlásunk várakozása!
Vigyázzunk a hitre, szerelemre, világegyetemre,
indigókék-kezü, indigó-kék arcú holttetemre,
akinek feje, mint gyűrt, szelvény-szeletes szögletű indigó-zsák,
lila papírhártya-szoborfej, hajtogatott, gyűrt, puha kék halál-ország.
Vigyázzunk életre és halálra, hogy megmaradjon
legalább dühödt hitünkben az ország és az asszony!
És nem szabad, hogy megaláztassunk: ha megalázzunk.
És nem szabad, hogy megaláztasson tiszta gyászunk.
És nem lehet, hogy lét-termő hitünk a halálon virrasszon.
Mert bennünk hisz, aki hinni tud még: a Jövő-Ország
és nem lehet, hogy ki ne mondjuk végzete gyönyörű sorsát

e kicsi népnek,
e csöpp hazának,
e mézülő édességnek,
e vigásznak és gyásznak,
ha már a szóban,

cincog, hörög, visít a sötétség, mintha tigris párzik denevérrel,
páviánnal keselyű, strucc hóddal, mandrill-kakas bársonydomb tevével,
s bőnykorgás suhogás-szagából ezüstátlarc ugat rózsza-kéjjel.

Háború van. Újra háború van! Aranyredő-pusztá halál-húsból,
arany-pontok halmaza: sün, béka vartyog, brekeg, szuszog, fúj a gyászból,
sivatagi tücske, kabócája: ami nem nő ki a zene-lázból
nincs a rémület-bozótnak, parázs-kürtje, parázs-hárfája zöld nászból.

Háború van. Újra háború van! Férfi-hulla, nő-hulla, holt gyermek
homokot hörbölve püffed, oszlik, fogai közt lisztes szita-permet,
szemgolyó-húsán a homokszemcsék, mintha főtt tojást lisztbe kevernek,
pupilláján homok-kristály lencsék: az űr csillag-fátylai hevernek.

Háború van. Újra háború van! Összevérződik a Földgolyó most!
S nincs Isten, ki kimosná a földrészt, mint asszony gyilkosság-véres abroszt,
a bonctermi hullatakaró-lap vásznából a beleszáradt vér-koszt!
S nem kérheti senki, hogy kimossa a tájat az áldozat s a gyilkos.

Háború van. Újra háború van! Robbanásból feketemárvány ég,
puha-fehér izzás-gomolyagból vakság-paplan Pokol-szíve hőség,
mint cellásra befűzött légszemben háromezer látás-lehetőség,
pontszemekből parázs-selyem gomba: szűk kelyhek térszorzat-rácsa bőség.

Háború van. Újra háború van! Mit tesz most az ember az emberrel!
Halandó a halandóval mit tesz! S mire ébred reggel, aki fölkel?
Csitítom a gyermeket szavammal, becézetem bánat-barlang szemmel.
Vigasz-terebélylombom fölöttük, fénypetty-árnya arcukra szeplőt ver.

Háború van. Újra háború van! Asszony, mit tehetsz, ki gyermeket szülsz?
Költő, mit tehetsz te, mit tehetsz hát, aki versed föléd görnyedve ülsz?
Őrzőngő angyaltitán-zokogás kristály-malma alatt ül a két szív.
Éj. Madár-csönd. Tél. Csönd-bagoly. Csillag. Erjedt méhed kinyílt már Világtűz!



(1991)

Jegyzet a hideg holdfényre írva

Földrengés, ózonluk, éhhalál,
az elmúlás így is megtalál,
a bolygótestben a sziklalemezek
összecúsznak és szét-merengenek,
óceánmélyi vulkán-kitörés:
néma hörgésből vízpúp-düledés,
titáni víz-emplők dörgése, hőmpölygése,
a beszívódás-kilökődés óceán-könyöklése,
üveg-felhőkarcoló kagylóhéjai
tolongó hab-hattyúk sikoly-tornyai,
az óceán hamu-sáralja vulkánkúpjai
kirobbannak, látát kavarnak, a vizet megváltani,
s a széttárt-ujjú gőzkesztős tűzkezek
fölfele forrva égnek, ragyognak, buborékolva függenek,
akár a tűzliliomok, bugyogva kigyűrt csigaszemek,
akár a tűzpára köerdő amit a mélyvízből fölönvesztenek,
s mint Krisztus vérkő-ajkú sebei, könnyei
lobogva vízzé vérzenek, a liliom-erdő szirmai, kelyhei
és forr a víz, erjed, csipkésen tenyészve dagad,
akár halandó embertestünkben a rákos daganat,
mert kifakadtak mind, akár a szívből az átok
akár a végső áldozat, akár a gennyes pattanások,
árvíz, tornádó, hullaház-tömegfulladás,
gleccser-olvadás, földrész-rothadás,
mint a rákos nők vér-sár méhrothadása
a víz-üres tengerfenéken halál-takony kása:
bálnák, cápák, halcsikók, dög-delfinek,
gigászi víz-szivarok, összegyűrt medúza-takonyhegyek,
láb-bajszú szépiák, fölforrt sündisznóhalak,
piros haltrombiták, kékféher pikkelybőr-kardok izzanak,
uszonyos, pettyes, zebracsikos, világító rózsafejű mélyszívek,
rózsza-szájú és palacsinta-ajkú szárnyas hal-legyek
a tengergödör száradó sarában, algás, hínáros szennyében,
a pocsolysík, ganéjdomb-tevék szemhéján, szájueregében,
a zöld tenger-szar halmaz-hatályán bádoggá derengenek,
ez a fordított Mennyrország, a dőghússá züllött Éden

a kimondható jóban,
a kimondhatatlan adóban,
ha már a szóban,
a csak-folytathatóban:
e mézelő népre,
virágpör-kegyességre,
a boldogra, szegényre,
a reménytelen-szépére,
az örömrre, a gyászra,
virrasztásra, halálra,
hitre, megmaradásra,
a rettegő reményre,
a remény-rettegésre,
az eszméletlen-szépére,
az eszméletben szépére,
a gyászra és a fényre,
veszélyre és a vészre,
halálra, öldöklésre,
a gyűlöletre, késre,
döglésre, szenvedésre,

a gyűlölködő égre,
hazátlan megvetésre,
sírásra, nevetésre,
lehetetlen reményre,
a feketében fényre,
a fényben feketére,
ha már a szóban,
a nem-halandóban,
a halhatatlan jóban,
a reménytelen szépben,
a mindig-sok kevésben,
a mindig-kevés sokban,
vad sorsunk-csillagokban,
e csöpp hazára,
mint próféta-látomásra,
keresztén-csüggő megváltó isten-tudásra,
bujá álomra, vak regére,
szívárvány-tündérmesére,
itteni túlvilágra, anyagi mennyországra,
mítosz-lehetetlenségre
a bitang feledésre,
a balga ékességre,
mint a megmaradásra:
ez örök virágzásunk,
gyász-folytonos halálunk,
sose-gyász édességünk,
csillag-láng létünk:
ha már a szóban
mi

A halállá néző idő

Mint a pók nyolc szemében a merev lencsék alatt
az ideghártya mozog: a látótért feszítve
horizont-tág félgömbbé: idő, így nézel engem
az önmagadból képzett halál-rácskürtben ülve.

Meddig, ameddig élet? Mintha szél hegedülne
fénycellofán-kezekkel nem-látszó enyv-kötegekben
s dagad a kozmosz-ing kék, erjedés-gyász bélése
s a tárgyak, jelenések kristályként virrasztanak.

Sas köröz, csönd-koszorú, mint testről leszakadt árny,
moccanásom keresve úr-távcső pupillákkal,
meteorként zuhan majd, arany-villákra szúr föl,

tűz-horgas pikkely-ágra és éhsége nem ment föl
és köd-szikla zive sem jövő-szótt szabadsággal.
S fut a pók a kürt-rácsban. S éjem láng-kripta márvány.

és gyermekmetemek, és asszonytetemek a kiáradt víz szívében,
a gigász nagy tengervíz-fülek taréj-torlaszán lebegve,
őrült lomb-lobogásában a víz-fülkagylókba göndörödve,
akár a szelvénypatkó csöpp rózsaszín embriók halállá pöndörödve,
hisz már szétbomolva, mint a paróka szálasan nyögve,
s az óceán óriás terhes asszonyhassá dagadva fél,
s a föld megreped, kettéválik akár az ércsontváz őszi falevél
és romok, tetők, férfigullák, a víz gyöngyvirágai: koponyák,
fölszínre okádott temető, ronggyá gyúrt kóchalmaz őszi fák.
Holdfény-hűvös éj, minket háború, bosszú, terror, gyűlölet,
hazugság, pénz-mohó rettenet pusztulás-kor fenyeget:
végszonyat feszül a mindenség-szemgolyó takonyhúsában,
a bűn virágzik és sötétlik az elmúlás-pupillában,
pokol-fertőzet a világban,
akár a Sátán mosolyában.

(2007)

Esti könyörgés

Néhány évet adj még nekem
Természet: néma, mohó Istenem,
titok, enigma, köd-hús sejtelem,
láng-hit, láz, teremtés-türelem.

Mielőtt létem abbahagy
mágnes-csókómmal ráragad
hűségem, s néztek prizma-süveg
rózsákkal, mint a kézkománc legyek.

Mert élni, élni, élni jó!
Hömpölyögni, mint a folyó,
zöld lázzal nőni, mint a fű,
a teremtés-tekintetű.

Zokogni, mint a szomjúság,
nyögni, mint a télfújta fák
agancs-ablakain a fény-dolog:
a celofán-szél zúz, átzuhog.

Adj még néhány évet nekem
szívembe-rejtett Istenem:
lehessen újabb énekem,
dal, éposz, mámor, értelem.

Néhány egyszerű költemény,
világ-varázsból küldemény,
mindennapi föltámadás,
az életre csodálkozás.

Amit kérek, az nem kevés:
világ-súly gyász, bűn, szenvedés,
idő-rohadt történelem,
mindig láz, sose félelem.

Tűz, jég, dac, csillag-ütközés,
fekete vágy, vér-erjedés,
halálíg tartó szerelem,
a test lángja: nemi győzelem.

Mert élni, tenni azt ami
nem a semmi, de a valami!
Házra rátenni a tetőt.
Aztán várni a temetőt.

Aztán majd úgyis földbe szálllok,
befognak az óceánok,
mint öreg hajót a döngő víz-árok,
rakétával kilőtt tengeralattjárót.

Tengeralattjáróm deszka-koporsó.
Jajtalan süllyedésem az utolsó.
S fölöttem a Mindenség virágzik.
Földgolyó-síromon szöcske cikázik.

[<vissza a nyitó oldalra.](#)

vendégkönyv

.....xt.